

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 148

Tu học Phật pháp là trọng thực chất, không trọng hình thức. Thực chất, tâm chân thật là Phật tâm. Tâm của Phật là tâm gì? Đó là tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm chánh giác, tâm từ bi. “*Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi*”, năm mục mười chữ này chính là tâm Bồ Đề mà trên Kinh đã nói. Ngay trong mười chữ này, trong mỗi một chữ đều đầy đủ chín chữ khác mới là chân thật, không thể phân khai. Chân thành là gì? Thanh tịnh là chân thành, bình đẳng là chân thành, chánh giác là chân thành, từ bi là chân thành. Từ bi là gì? Chân thành là từ bi, thanh tịnh là từ bi, bình đẳng là từ bi, chánh giác là từ bi. Trên “Kinh Hoa Nghiêm” nói: “*Một là tất cả, tất cả là một, một và nhiều không hai*”. “*Một là tất cả, tất cả là một*”, đây là chân tâm của chúng ta.

Tâm Bồ Đề chân thật biểu hiện ở trên hành vi gọi là hạnh Bồ Tát. Bồ Tát hạnh là gì? Chính là Lục Độ: “*Bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, Bát Nhã*”. Cũng giống như vậy, “*một là tất cả, tất cả là một*”; trong bố thí có trì giới, có nhẫn nhục, có tinh tấn, có thiền định, có Bát Nhã, đây gọi là bố thí; trong trì giới có bố thí, có nhẫn nhục, có tinh tấn, có thiền định, có Bát Nhã, đó gọi là trì giới. Bất cứ một pháp nào quyết định viên mãn đầy đủ tất cả pháp, đây gọi là Phật pháp Đại Thừa. Lục Độ chỉ là một sự việc, không thể phân ra, không thể xem thành sáu sự việc. Lục Tổ Thiền tông - Đại Sư Huệ Năng nói rất hay: “*Phật pháp là pháp không hai*”, vậy hai thì không phải là Phật pháp. Hai còn không phải là Phật pháp, vậy mà bạn phân nó thành sáu thì làm gì là Phật pháp? Sáu tức là một, một tức là sáu, đây là Phật pháp. Nếu bạn không hiểu rõ thì bạn bắt tay vào từ chỗ nào? Thế nên, chúng ta phải làm cho thật rõ ràng, hiểu được trên Kinh nói “*lẽ bái quy mạng*” là ý nghĩa gì, thì bạn mới có thể bắt tay vào, biết được chính mình phải làm thế nào.

Hai câu phía sau là “*dĩ thanh tịnh tâm, tu Bồ Tát hạnh*”, Thế Tôn nói rõ cho chúng ta, vì sợ rằng hai câu phía trước chúng ta hàm hồ qua loa, không cầu thâm giải. “*Tâm thanh tịnh*”, vừa rồi tôi đã nói qua, “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*”, đây gọi là tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh nhất định phải bao gồm bốn cái tâm khác.

“*Tu Bồ Tát hạnh*”, Bồ Tát hạnh chính là tu hạnh Lục Độ. Thế Tôn ở trên “*Kinh Kim Cang*” dạy bảo chúng ta “*lià tất cả tướng, tu tất cả thiện*”. Tâm thanh tịnh là “*lià tất cả tướng*”, Bồ Tát hạnh chính là “*tu tất cả thiện*”. Đối với tất cả người, tất cả việc, tất cả vật, chúng ta phải dùng tâm trạng của sáu Ba La Mật. Cho nên lià tướng là nhìn thấu, tu hành là buông xả; buông xả giúp đỡ nhìn thấu, nhìn thấu giúp đỡ buông xả. Tâm thanh tịnh thì thường sanh trí tuệ, Bồ Tát hạnh lại là phương tiện, “*hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức*”, đây là Bồ Tát hạnh.

Tâm của chúng ta ngày nay không thanh tịnh. Làm thế nào để tu tâm thanh tịnh? Phải ở ngay trong hành mà tu tâm thanh tịnh. Hành là sinh hoạt, làm việc, là thù đáp, ở ngay trong đó học không dính tướng thì tâm liền thanh tịnh. “*Không dính tướng*”, câu nói này vẫn là rất mơ hồ. Trên “*Kinh Kim Cang*” nói với chúng ta được rất cụ thể, tất cả tướng là tướng ngã, tướng nhân, tướng chúng sanh, tướng thọ giả. Phật dùng bốn tướng này bao quát tất cả tướng thế xuất thế gian, bao gồm tất cả hiện tượng đều không rời bốn phạm vi này; ra khỏi bốn phạm vi này chính là lià tất cả tướng, tâm của bạn liền thanh tịnh. Lời nói này nếu như bỗng chốc vẫn không thể hội được, chúng ta nói rõ hơn một chút. Chúng ta ở ngay trong lúc giảng giải thường hay nói đến vọng tưởng, phân biệt, chấp trước; tất cả pháp thế xuất thế gian, buông xả vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, tâm của bạn liền thanh tịnh. Tâm thanh tịnh là chân tâm, là chân như tự tánh, trong Tông môn thường nói là “*minh tâm kiến tánh*”. Tâm thanh tịnh hiện tiền chính là “*minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật*”.

Nếu muốn được tâm thanh tịnh thì chúng ta nhất định phải tu từ trên tướng. Mỗi ngày từ sớm đến tối, chúng ta mở to mắt mà nhìn hình hình sắc sắc, lỗ tai nghe qua các loại âm nhạc, sáu căn tiếp xúc với cảnh giới sáu trần mà tu. Cảnh giới rõ ràng tường tận, thấu suốt phân minh, *đây là tướng có*; tâm địa trong sạch, thanh tịnh, một trần không nhiễm, *đó là tánh không*. Không và có là một, không phải hai. Nếu bạn chân thật tu hành, chân thật dụng công, thì đây là quán chiếu mà Đại đức xưa thường nói, trong 24 giờ đồng hồ, từng giây từng phút cũng không quên quán chiếu. Nếu không quán chiếu thì công phu sẽ gián đoạn, mà công phu vừa gián đoạn thì phiền não liền khởi hiện hành, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước liền khởi lên, cho nên chúng ta phải cảnh giác.

Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước vừa khởi thì công phu quán chiếu của chúng ta liền mất đi. Chúng ta niệm Phật, công phu niệm Phật mất đi rồi, cổ đức thường nói, đặc biệt là đối với người sơ học chúng ta, làm sao có thể không mất đi quán chiếu? Nếu có thể gìn giữ không mất đi quán chiếu, bạn đã không phải là

phàm phu, mà bạn là Thánh nhân. Công phu của phàm phu thường hay bị mất đi, thường hay bị đứt đoạn, đây là người phàm. Công phu có thể miên mật không gián đoạn, đây là Thánh nhân. Ở mọi lúc, mọi nơi, thuận cảnh cũng tốt, nghịch cảnh cũng tốt, bạn gặp được người thiện cũng tốt, người ác cũng tốt, công phu quyết định không gián đoạn, bạn liền siêu phàm nhập Thánh. Xem công phu của họ sâu hay cạn, liền biết được họ là đại Thánh hay tiểu Thánh, chắc chắn không phải là phàm phu.

Bạn phải nỗ lực, đem chính mình từ phàm phu nâng lên đến Thánh nhân. Người ta có thể làm được, vì sao bạn làm không được? Mỗi ngày bạn đọc Kinh là đọc cái gì, đọc đến chỗ nào vậy? Ngày ngày bạn nghe Kinh, nghe đến chỗ nào? Bạn đọc Kinh, nghe Kinh mà không khởi tác dụng, thì nhiều nhất là trong A Lại Da Thức trông được chút thiện căn; ngôn hạnh của bạn vẫn không thay đổi, công phu tự nhiên không có lực. Ngày trước, lão cư sĩ Lý Bình Nam đã nói: “*Bạn đáng sanh tử thế nào vẫn phải sanh tử thế đó, đáng luân hồi như thế nào thì phải luân hồi như thế đó!*”. Không tiêu được nghiệp chướng, không chuyển được cảnh giới, đây là chính mình không khéo dụng công, hay nói cách khác, không biết làm sao để tu hành. Cho nên, hai chữ “*tu hành*” này chúng ta phải nhận biết rõ ràng. Tu hành là tu sửa cách nhìn, cách nghĩ, cách nói, cách làm sai lầm của chính mình, đó gọi là tu hành. Tu hành ở ngay nơi khởi tâm động niệm, tu hành ở ngay chỗ muốn mở miệng nói chuyện, tu hành ở ngay nơi động tác của thân thể, đây gọi là thật biết dụng công, thật biết tu hành.

Thù thắng của Phật pháp, người thông minh vừa tiếp xúc liền hiểu rõ, liền ngưỡng vọng, liền ngưỡng mộ. Chúng ta có cơ duyên tiếp xúc, nhưng không biết được ngưỡng mộ, không biết được ngưỡng vọng, đây là trong Phật pháp gọi là ba điều kiện “*thiện căn, phước đức, nhân duyên*”. “*Nhân duyên*” chúng ta có rồi, “*thiện căn, phước đức*” không đủ, cho nên có hiện tượng này. Các vị xem trong xã hội, một số quần chúng có thiện căn, phước đức, nhưng họ không có cơ hội tiếp xúc Phật pháp, nhân duyên chưa chín muồi. Những năm đầu khi tôi ở học viện của Thiên Chúa giáo, “Đa Mã Tư Tu Đạo Viện” ở Đài Loan thành lập một lớp nghiên cứu, tại đó tôi giảng giải về đời sống tinh thần Phật giáo. Tôi nghe một số người tu hành ở đó nói là các học viên nghe được thì tán thán, bội phục tận đáy lòng, Phật pháp nói được cao, nói được viên mãn. Tôi ở Singapore cũng đã từng nghe nói như vậy. Những người này chúng ta vừa tiếp xúc liền biết được họ có thiện căn, phước đức, nhưng không có nhân duyên gặp được Phật pháp. Cho nên “*thiện căn, phước đức, nhân duyên*”, ba điều kiện này khuyết một cũng không

được. Điều kiện vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc cũng là như vậy, trên “Kinh A Di Đà” nói: “*Không thể thiếu thiện căn, phước đức, nhân duyên mà được sanh về nước kia*”. Ngày nay, nhân duyên của chúng ta đầy đủ, chắc chắn không ít, chỉ sợ thiện căn ít, phước đức ít. Thiện căn ít là lý giải không đủ thấu triệt. Hiện tượng của phước đức ít là gì? Vẫn còn giải đãi, vẫn còn lười biếng, chúng ta không có phước. Ba điều kiện thấy đều đầy đủ, người này là người của Thế giới Cực Lạc, là Phật Bồ Tát của Thế giới Cực Lạc, không phải là phàm phu.

Như vừa rồi tôi đã nói, nhân duyên của chúng ta đầy đủ, nhưng thiện căn, phước đức không đầy đủ, vậy có biện pháp gì làm cho thiện căn, phước đức của chúng ta nâng lên hay không? Có! Mỗi ngày giảng Kinh nói pháp chính là giúp cho bạn nâng cao thiện căn, phước đức. Kinh giáo thật nghe hiểu, thật làm cho rõ ràng, thật làm cho tường tận. Cho nên, thiện căn, phước đức kém một chút thì có thể bổ sung. Mỗi ngày đọc tụng Kinh luận, nghiên cứu thảo luận, đây chính là bổ sung giáo dục. Chúng ta thật đang làm, nhưng một số người làm có hiệu quả, còn một số người làm vẫn không có hiệu quả, vấn đề là do đâu? Người sau khi nghe rồi chân thật đi làm thì có hiệu quả, những người sau khi nghe rồi vẫn không chịu đi làm thì không có hiệu quả. Người thật chịu làm là tùy thuận giáo huấn của Phật Đà. Người không chịu làm là tùy thuận phiền não tập khí của chính mình, hay nói cách khác, ngay trong cuộc sống thường ngày vẫn là bị phiền não chính mình làm chủ, vẫn là cách nghĩ, cách nhìn của chính mình làm chủ. Người chịu làm là buông bỏ thành kiến của chính mình, buông bỏ cách nghĩ cách nhìn của chính mình, nương vào giáo huấn của Phật Đà.

Chân thật quy mạng thật không dễ dàng. Khi thân thể của bạn không khỏe, thường có nhiều bệnh, hoặc là hoàn cảnh đời sống thường hay gặp phải khó khăn, bạn vẫn đi đoán mạng, xem tướng, vẫn đi bói quẻ, đây là không tin tưởng Phật pháp. Nếu bạn chân thật tin tưởng Phật pháp, những thứ này thấy đều buông xả. Không chỉ buông bỏ những thứ này, thân thể bị bệnh cũng không đến bác sĩ, cũng không cần uống thuốc, bạn thấy đều buông xả. Chúng ta tin tưởng Phật pháp, Phật dạy chúng ta cái gì? Phật dạy chúng ta tu tâm thanh tịnh. Tâm địa thanh tịnh thì trăm bệnh không sanh, tâm địa từ bi thì bất cứ độc hại nào cũng đều hóa giải. Từ bi là thuốc đặc hiệu tiêu độc tốt nhất, thế gian có thứ nào độc hơn, gặp phải tâm từ bi cũng đều hóa giải hết. Phật dạy chúng ta tu, nhưng chúng ta không thật tu, nếu thật tu mà công phu tu vẫn chưa đến thì đương nhiên bạn vẫn phải đi tìm bác sĩ, vẫn phải uống thuốc, thế nhưng bạn phải có lòng tin. Số lần mà bạn tìm bác sĩ càng ngày càng ít đi, số lần uống thuốc cũng càng ngày càng ít, qua một

hai năm thì hoàn toàn không cần nữa. Hiện tại bạn cần phải đến bác sĩ, cần phải uống thuốc, vì bạn đang tu thanh tịnh, tu từ bi, nhưng công phu vẫn chưa đến nơi, qua một giai đoạn khi công phu của bạn được đến nơi rồi thì không cần nữa. Bạn xem, ngày nay cư sĩ Lý Mộc Nguyên cũng không cần đến bác sĩ, không cần uống thuốc, ông là tấm gương tốt cho chúng ta. Trong nhà Phật, ba lần chuyển pháp luân, “tác chứng chuyển”, làm chứng minh cho bạn. Hiện tại những việc để chứng minh, thực tế mà nói, ở xung quanh chúng ta quá đông quá nhiều, chỉ cần bạn lưu ý, bạn bình lặng thì liền quán sát được. Chư Phật Bồ Tát thường hay thị hiện cho chúng ta. Cho nên, tu tâm thanh tịnh và Bồ Tát hạnh thật là quan trọng.

Bồ Tát hạnh chính là câu đối phía sau chúng ta nói: “*Nhìn Thấu, Buông Xả, Tùy Duyên, Niệm Phật*”, đây là Bồ Tát hạnh, là “**văn danh**”. Hay nói cách khác, bạn có duyên phận gặp được pháp môn Tịnh Độ, căn tánh của bạn nhạy bén thì ngay trong một đời này, bạn chắc chắn vãng sanh. Vãng sanh phẩm vị cao, đây là người thượng căn, họ được lợi ích thượng đẳng. Người trung căn cũng có thể được sanh, sanh Cõi Phạm Thánh Đồng Cư, được lợi ích trung đẳng. Chỗ này nói người hạ căn nếu không có ý nguyện vãng sanh thì chỉ được phước báo nhân thiên, lợi ích hạ đẳng. Cho nên, chúng ta có duyên phận gặp được pháp môn này, căn tánh của mỗi người khác nhau, nên phát tâm cũng không giống nhau, hoặc là phát tâm không đủ kiên định, hoặc là tín nguyện không sâu, hoặc là niệm Phật tiến thoái không định, so sánh trên Kinh đã nói về điều kiện vãng sanh không thể nào hoàn toàn phù hợp.

Chúng ta đã từng nghe nói rất nhiều nơi lưu hành “Bổn Nguyện Niệm Phật” từ Nhật Bản truyền đến. Họ nói phương pháp niệm Phật này của chúng ta không thể vãng sanh, phải học phương pháp niệm Phật của họ mới có thể vãng sanh. Khi ở Hồng Kông, có đồng tu đã đến hỏi tôi về vấn đề này. “Bổn Nguyện Niệm Phật” là không sai, đáng tiếc là họ không có bổn nguyện. Chúng ta niệm Phật có thể vãng sanh, họ niệm Phật thì không thể vãng sanh, vì họ đã hiểu sai đi bổn nguyện của A Di Đà Phật, họ không cần 48 nguyện, mà chỉ cần nguyện thứ mười tám, các nguyện khác họ đều không cần.

Tết Nguyên Đán năm nay, chúng ta tổ chức một buổi “Dạ Tiệc Âm Áp”, chín tôn giáo liên hợp lại với nhau để cầu nguyện toàn thế giới hòa bình. Chúng ta đã thiết kế một đồ án, đồ án này là từng miếng ghép lại tạo thành một bức ảnh lớn. Như chúng ta đã biết, ảnh ghép mà thiếu một miếng thì không viên mãn. Bốn mươi tám nguyện cũng giống như một bức ảnh ghép, thiếu một nguyện cũng không viên mãn, hưởng hò trong 48 miếng ghép, họ chỉ cần một miếng, 47 miếng

khác họ lại không cần. Những người này có thể vãng sanh không? Tôi liền nói với đồng tu, “Bốn Nguyện Niệm Phật” là Tổ sư Đại đức nói không sai, nhưng chính họ hoàn toàn hiểu sai. Trong 48 nguyện, bất cứ một nguyện nào cũng đều đầy đủ 47 nguyện còn lại, chỉ cần thiếu một thì nguyện này liền có kém khuyết, không viên mãn. Nguyện thứ mười tám là tròn đầy viên mãn đầy đủ 47 nguyện khác, chỉ thiếu một nguyện thì nguyện thứ mười tám không viên mãn. Mọi người cố gắng suy nghĩ lại ý nghĩa của câu nói này, đừng bị người ta lừa, làm lỡ đi cơ hội không dễ gì có được ngay trong đời này của chính mình. Lỗi làm đều là do họ hiểu được quá cạn đối với Kinh luận, hiểu được quá ít. Họ giữ tâm gì vậy? Tâm lý cầu may, “*ta chỉ cần có một nguyện, mỗi ngày ta chỉ cần niệm mười câu Phật hiệu này thì liền được sanh*”. Họ chỉ cần mười niệm này, ngoài ra đều có thể khởi vọng tưởng, có thể tự tư tự lợi, đều có thể tổn người lợi mình, các vị nghĩ xem, người này có thể vãng sanh không? Làm gì có loại đạo lý này. Chúng ta là một người bình thường, tưởng tượng cách nói này không hợp tình, không hợp lý, không hợp pháp.

Các vị đồng tu phải biết, Phật pháp là hoàn chỉnh, nội dung của một bộ “Kinh Vô Lượng Thọ” này chính là toàn bộ “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh”, cũng chính là toàn bộ “Đại Tạng Kinh”. Thích Ca Mâu Ni Phật trong 49 năm đã nói, bất kỳ một câu, một chữ nào của Ngài đều không kém khuyết, Kinh văn tuy là không nhiều, thấy đều bao gồm ở trong đó. Tôi thường hay nói với các đồng tu, mỗi câu mỗi chữ trong Kinh bao hàm vô lượng nghĩa, một câu Kinh văn chúng ta giảng một trăm năm cũng không hết, làm gì mà đơn giản như vậy? Đây là lời thật. Cho nên Phật nói “*thâm giải nghĩa thú*”, chữ “*thâm*” đó không có đáy. Cũng giống như bộ Kinh này, cái hiểu của Bồ Tát Sơ Trụ thì không bằng được Bồ Tát Nhị Trụ, cái hiểu của Bồ Tát Nhị Trụ lại không thể sánh bằng Bồ Tát Tam Trụ. Bồ Tát địa vị càng cao thì giải được càng sâu, càng rộng. Đây là vấn đề công phu, làm gì mà đơn giản, dễ dàng như vậy. Cho nên chúng ta học Phật, quyết không nên được ít cho là đủ, cho rằng bộ Kinh này ta học qua rồi, ta cũng biết giảng rồi, ta đầy đủ rồi. Khi bạn cảm thấy đầy đủ, bạn liền dừng lại ở cảnh giới này, không thể nâng cao lên thêm, vậy thì thật là đáng tiếc. Nhất định phải biết cảnh giới trong Kinh sâu rộng không bờ mé, độ sâu của nghĩa lý không có giới hạn, thì chúng ta mới không dám khởi tâm khinh thường, mới có thể chăm chỉ nỗ lực mà học tập. Cho nên, chỉ cần bạn chịu chăm chỉ nỗ lực mà học tập, mỗi ngày sẽ có cảnh giới tốt, mỗi ngày sẽ có chỗ ngộ, ở trong đây có chân lạc, pháp hỉ sung mãn, cũng chính là Đại Sư Huệ Năng nói “*trong tâm đệ tử thường sanh trí tuệ*”.

Ngày ngày sanh trí tuệ, giờ giờ sanh trí tuệ, trí tuệ này chính là chỗ ngộ. Không chỉ Kinh văn mỗi lần đọc một biến có chỗ ngộ, mà ở ngay trong cuộc sống thường ngày, mặc áo ăn cơm cũng ngày ngày có chỗ ngộ, đối nhân tiếp vật cũng ngày ngày có chỗ ngộ, con người này làm sao mà không hoan hỉ, làm sao không khai tâm? Trên “Kinh Bát Nhã” nói “*thường sanh tâm hoan hỉ*”, pháp hỉ sung mãn. Chân thật là như vậy, một chút cũng không giả. Bạn không có được pháp hỉ, không có được tâm hoan hỉ là do ngu si, mê hoặc, bạn ở trong Kinh giáo không có chỗ ngộ, trong cuộc sống thường ngày không có chỗ ngộ. Bạn phải nỗ lực phản tỉnh, phải kiểm điểm, phải quay đầu, cải lỗi.

Bạn muốn hỏi tôi tại sao bạn không có được pháp hỉ, không thể nào lĩnh ngộ, nguyên nhân này do đâu? Tôi sẽ trả lời cho bạn, đó là do bạn không y giáo phụng hành. Bạn xem trên tất cả Kinh, Phật dạy bảo nhiều lần: “*Thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói*”? Câu nói này Phật đã nói bao nhiêu lần? Hễ nói đến nhiều lần như vậy thì nhất định là lời nói rất quan trọng. Một bộ Kinh sau khi xem xong, bạn có thể không nhớ các thứ khác, nhưng nếu số lần lặp lại quá nhiều thì ấn tượng của bạn sẽ rất sâu, nhất định bạn có thể ghi nhớ.

Chúng ta có thọ trì, có đọc tụng, có vì người diễn nói hay không? “*Diễn*” là làm được, biểu diễn cho người xem, làm ra cho người xem. Chúng ta đến Niệm Phật đường niệm Phật là làm ra cho người xem, còn ở trong nhà niệm Phật chỉ là chính mình tự lợi, Niệm Phật đường biểu diễn cho mọi người xem, biểu diễn cho tất cả chúng sanh xem, vậy thì không giống nhau. “*Ta niệm Phật ở nhà thì tốt rồi, hà tất đến Niệm Phật đường để niệm?*”. Niệm ở Niệm Phật đường là vì người diễn nói. Phật dạy chúng ta như vậy, chúng ta phải thành thật trung thực mà làm như vậy. Chính mình ở nhà niệm Phật là tự lợi, đến nơi đây niệm Phật là lợi tha, công đức và ý nghĩa không như nhau. Chúng ta đến Niệm Phật đường niệm Phật là trang nghiêm đạo tràng, hoằng dương Tịnh Tông, người của Niệm Phật đường càng ngày càng nhiều, tiếng tăm đã truyền ra bên ngoài nên người bên ngoài ngưỡng vọng, muốn đến nơi đây để học tập. Cho nên, bạn đến Niệm Phật đường để niệm Phật, đây là hoằng dương Tịnh Độ, hoằng dương chánh pháp, còn bạn ở trong nhà niệm Phật thì không có hiệu quả này. Đến Niệm Phật đường niệm Phật, ý nghĩa quan trọng nhất là hoằng pháp lợi sanh, giúp đỡ chư Phật Như Lai tiếp dẫn chúng sanh rộng lớn. Bạn nói xem, công đức này bao lớn, ý nghĩa này bao lớn? Cho nên, đến niệm Phật ở Niệm Phật đường, chúng ta cùng kết duyên niệm Phật với tất cả chúng sanh hư không pháp giới, bạn ở trong nhà niệm thì không kết được cái duyên này. Tôi thường nói, mặt ảnh hưởng lớn đến tận hư không

pháp giới, thời gian ảnh hưởng dài đến vô lượng kiếp, độ ảnh hưởng rất sâu, người thượng căn ngay đời này liền thành tựu, người hạ căn cũng trồng được hạt giống Phật. Đây là phước điền chân thật.

Chúng ta hy vọng Tịnh Tông, hy vọng chánh pháp có thể lợi ích chúng sanh toàn thế giới. Chúng ta phải bắt đầu làm từ đâu? Chính từ Niệm Phật đường lão thật niệm Phật mà làm. Bạn đến giảng đường để nghe Kinh là hoằng dương giải môn, đến Niệm Phật đường niệm Phật là hoằng dương hành môn, giải hành phải tương ứng. Bởi vì đại chúng hiện tiền thiện căn, phước đức không đầy đủ, nên phải nhờ vào giải môn để giúp nâng cao. Đạo lý chính ngay chỗ này. Ngày nay, thời gian giải môn của chúng ta quá ngắn, một ngày chỉ có hai giờ đồng hồ giảng Kinh thì không đủ. Mấy tháng trước, cư sĩ Tề ở Thiên Mục Sơn đến nơi đây báo cáo qua với chúng ta, chúng thần trên Thiên Mục Sơn yêu cầu nghe Kinh. Hiện tại, họ mỗi ngày đại khái mở phát băng ghi hình hai giờ đồng hồ, quý thần nói thời gian quá ít, thế nhưng trên núi không có điện, họ tự mình mua một máy phát điện nhỏ để phát điện nên điện lực không đủ. Gần đây họ viết thư báo cáo tôi, hy vọng kéo điện lên trên núi, sau đó có thể mở phát băng ghi hình giảng Kinh thời gian kéo dài, đáp ứng nguyện vọng của quý thần.

Nghe Kinh có thể nâng cao thiện căn, phước đức, rất là quan trọng. Lâu một, lâu hai Cư Sĩ Lâm chúng ta, các vị hiện tại xem, mở phát băng ghi hình giảng Kinh 24 giờ không gián đoạn, nguyên nhân mọi người đều biết, là đáp ứng yêu cầu của quý thần hộ pháp nơi đây. Cho nên, cư sĩ Đỗ Mỹ Tuyên nói với anh chị em của cô: “*Nếu mọi người không phát tâm nghe Kinh, ngay đến quý cũng không bằng!*”. Quý đều yêu cầu ở nơi đây ngày ngày nghe Kinh, thời gian không đủ, còn chúng ta mỗi một ngày nghe Kinh hai giờ đồng hồ, hướng hồ trong hai giờ đồng hồ này vẫn không chuyên tâm, thì bạn làm sao có thể nâng cao thiện căn, phước đức của chính mình? Không có thiện căn phước đức thì bạn làm sao có thể không thoái chuyển? Tất cả đều có quan hệ liên đới, các vị đồng tu nhất định phải nên biết rõ ràng, tường tận.

Bồ Tát hạnh, thông thường trong Kinh luận đều lấy Lục Độ làm tiêu chuẩn. Chúng ta tu Tịnh Tông, đương nhiên phía sau Lục Độ người ta thêm vào vạn hạnh, ý nghĩa liền viên mãn, nhưng chúng ta không thấy ra, cho nên chúng ta cần phải từng điều, từng điều liệt kê ra, mới chân thật hiểu được, chân thật tường tận. Ở trong “Tịnh Tông Đồng Học Tu Hành Thủ Tắc”, chúng ta đã liệt kê ra năm khóa mục. Năm khóa mục này mọi người phải ghi nhớ, nếu bạn không ghi nhớ, làm sao bạn có thể tu? Bạn quên mất rồi, quên mất thì làm sao được?

Khóa mục thứ nhất là **Tam Phước**. Ngày ngày bạn tự hỏi, bạn là một người niệm Phật, mỗi giờ mỗi phút phải nhớ “*hiếu dưỡng cha mẹ*”, điều này bạn có làm được hay chưa? “*Phụng sự sư trưởng*”, bạn có làm được hay chưa? “*Từ tâm bất sát*”, bạn làm được hay chưa? “*Tu thập thiện nghiệp*”, bạn làm được hay chưa? **Đây là căn bản của căn bản tu học Phật pháp. Không luận bạn tu pháp môn nào, Tông môn, Giáo hạ, Hiển tông, Mật tông, đều xây dựng từ nền tảng này.**

Tâm của bạn không thanh tịnh, ý niệm bất thiện, ngôn hạnh bất thiện thì bạn có lỗi với cha mẹ, có lỗi với lão sư, bạn chưa làm đến được. Khởi tâm động niệm bạn phải nghĩ tưởng xem, ý niệm này của ta có thể xứng được với cha mẹ hay không? Cha mẹ hy vọng chúng ta ở trong xã hội làm một người tốt, làm một người hiền, làm một Thánh nhân. Lão sư đối với ta cũng là như vậy. Nhất là khi ta đã học Phật, ta phải làm được tiêu chuẩn của Phật Bồ Tát, tâm hạnh của ta giống như Phật, giống như Bồ Tát thì cha mẹ vui mừng. Cha mẹ vui mừng là ta đã hiếu thuận cha mẹ, lão sư vui mừng là ta đã phụng sự sư trưởng. Nếu như chúng ta khởi tâm động niệm, lời nói việc làm bất thiện thì trái với học Phật, có lỗi với cha mẹ, có lỗi với lão sư. Cho nên, tu hành chính từ ngay chỗ này mà khởi tu, từ nơi khởi tâm động niệm mà khởi tu.

Chúng ta có tâm từ bi hay không? “*Từ tâm bất sát*” chú trọng ở tâm từ bi, ngày nay chúng ta gọi là lòng yêu thương vô tư, không điều kiện. Ái hộ tất cả chúng sanh hư không pháp giới, chúng ta có tâm này hay không? Tâm này là căn bản của học Phật. Nhà Phật thường gọi là “*từ bi vi bốn, phương tiện vi môn*”, đây là căn bản làm Phật, làm Bồ Tát. “*Tu mười nghiệp thiện*” là cho chúng ta chỗ cụ thể nhất, cơ bản nhất để bắt tay vào. Chúng ta phải ghi nhớ trong lòng, phải bắt tay vào từ mười thiện. Khi có nền tảng này rồi, chúng ta mới có thể vào cửa Phật.

Vào cửa Phật, “*thọ trì Tam quy*”. “*Tam quy*” chúng ta cũng đã giảng qua rất nhiều lần, lần này ở Kiết Long Ba giảng lại lần nữa. Hiện tại các đồng tu rất tốt, đem ba lần giảng ở Singapore, Úc Châu và Kiết Long Ba tổng hợp lại, để trong một hộp nhỏ. Cách làm này rất tốt. Chúng ta phải hiểu được ý nghĩa của “*Tam quy*”. “*Quy*” từ chỗ nào? “*Y*” là ý nghĩa gì? Từ mê hoặc điên đảo quay đầu lại, y chánh giác; từ cách nhìn, cách nghĩ sai lầm quay đầu lại, y chánh tri chánh kiến. Cách nhìn, cách nghĩ sai lầm là gì? Hễ là cách nhìn, cách nghĩ của chính mình thì đều là sai lầm. Ý nghĩa của chánh tri chánh kiến là gì? Ở trên Kinh Phật nói ra cách nhìn, cách nghĩ, buông bỏ thành kiến của chính mình, nương theo giáo huấn của Phật Bồ Tát trên Kinh điển, đây gọi là quy y pháp, quy y chánh. Từ tất cả ô nhiễm quay đầu lại, nương vào tâm thanh tịnh, thân thanh tịnh, thân tâm đều thanh

tĩnh, đây gọi là quy y tăng. Ở mọi lúc, mọi nơi, trong tất cả cảnh duyên, chúng ta có chân thật làm như vậy hay không? Mỗi ngày chúng ta phải kiểm thảo, phản tỉnh, có phải chúng ta đang đi trên con đường Bồ Tát hay không? Có sai lệch hay không? Có đi trên con đường tà đạo hay không? Phật nói cho chúng ta thời khóa sớm tối, khóa sớm là nhắc nhở chúng ta, khóa tối là phản tỉnh, kiểm điểm, cải lỗi, bạn mới có thể ngày ngày có tiến bộ, mới có thể gìn giữ được không thoái chuyển.

Chúng ta chỉ mới ở nơi đây hai năm, đạo tràng chúng ta làm thử nghiệm trong hai năm này. Khi mở đầu tôi đều đã nói qua với các vị, giảng đường, Niệm Phật đường của chúng ta mới thử nghiệm, không phải là chính thức. Chính thức thì làm như thế nào? Người của Niệm Phật đường ghi danh tham gia. Quy củ này không phải bắt đầu từ bây giờ, mà từ Sơ tổ Tịnh Tông của chúng ta, thời đại Đông Tấn, Viễn Công Đại Sư ở Lô Sơn mở đầu. Niệm Phật đường của Ngài có 123 người ghi danh tham gia, mỗi mỗi đều thành tựu. Danh số là nhất định, bạn báo danh rồi thì không thể thoái xuất. Đạo tràng là có giới hạn, kiết giới thì không được vượt qua, hoạt động của bạn nhất định ở trong giới hạn này, đó gọi là đạo tràng chân thật niệm Phật. Chúng ta làm thử nghiệm, nếu như các vị chân thật muốn niệm Phật, đại khái năm tới duyên hội chín muồi, chúng ta sẽ kiến lập đạo tràng chân thật niệm Phật. Sau khi ghi danh tham gia, bước vào Niệm Phật đường này, bạn phải kiết giới, không thể vượt qua giới hạn. Đương nhiên vào thời đại hiện nay, chúng ta cũng không chọn lấy phương thức như Viễn Công, đó là dốc hết sức lực. Chúng ta có thể chọn lấy ba loại phương thức, một loại là thượng phẩm ba năm, thành thật trung thực niệm ba năm, không thể vượt khỏi giới hạn; trung phẩm thì một năm; hạ phẩm thì nửa năm. Nếu bạn không thể đến nơi đó niệm sáu tháng thì đừng bước vào, nơi đó không có phần của bạn, bạn đến đạo tràng luyện tập này thì được, có thể bước ra, bước vào, còn Niệm Phật đường chân thật thì không cho phép. Chúng ta cũng không định thời gian quá dài, giống như thông thường bế quan ba năm vậy, bạn đến nơi đó lão thật trung thực mà niệm ba năm. Sau khi hoàn thành, bạn có thể niệm thêm ba năm nữa. Ba năm là một kỳ, nếu không thì có thể hạ sơn, bạn muốn đến chỗ nào thì đến chỗ đó. Tôi muốn mở Niệm Phật đường như vậy.

Hiện tại Đông Thiên Mục Sơn Hàng Châu tìm tôi, tôi liền muốn xây Niệm Phật đường ở Đông Thiên Mục Sơn, số người là bao nhiêu? Viễn Công Đại Sư định số là 123 người, chúng ta không dám vượt qua Tổ sư, danh sách sẽ không vượt quá 123 người. Danh sách cũng phân ra ba phẩm Thượng, Trung và Hạ. Hạ phẩm là sáu tháng, đến kỳ hạn bạn có thể đi, nếu có người khác đăng ký hạ phẩm

thì có thể bù vào vị trí này. Trung phẩm là một năm. Thượng phẩm là ba năm. Tôi dự tính ở nơi đó lập đạo tràng này, duyên rất có thể sẽ thành tựu. Việc này thật khó được, không dễ dàng, ngày nay duyên đã chín muồi rồi. Cho nên, nếu bạn chân thật muốn đi thì phải luyện tập trước, luyện tập tốt rồi thì đại khái bạn có thể ghi danh, không có vấn đề gì. Lúc đầu, nếu bạn không dám ghi danh ba năm, thì bạn có thể ghi danh sáu tháng, bạn lên trên núi niệm Phật sáu tháng.

Bồ Tát hạnh, theo bốn Kinh này nói chính là “*phát Bồ Đề tâm, một lòng chuyên niệm*”, thế nhưng trong chữ “*niệm*” này là nghĩa rộng, không phải nghĩa hẹp. Sáng sớm hôm qua, chúng ta tạm dừng khai thị buổi sáng và “*Kinh Hoa Nghiêm*”, vì các đồng tu của Chùa Hưng Long Bách Quốc (họ có mười tám người, Bắc Kinh có ba mươi vị đồng tu) giảng giải về niệm Phật thì phải niệm như thế nào. Trong hai giờ diễn giảng này có thể cung cấp cho mọi người làm tham khảo. Tương lai chúng ta có thể làm thành một đĩa VCD để lưu thông. Các đồng tu nhất định phải nên biết, trong hai chữ “*niệm Phật*” này, chữ “*niệm*” là ý nghĩa gì và niệm như thế nào mới như pháp. Ở ngay trong cuộc sống thường ngày, chúng ta hiểu được sinh hoạt là niệm Phật, làm việc là niệm Phật, thù đáp là niệm Phật, không gì không phải là niệm Phật. Bạn không hiểu được thì không còn cách nào.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ